

Hirdetések – 2017. január 29.-én

- Szomorú szívvel közlöm a kedves hívekkel, hogy a múlt héten Samay Ildikó elhunyt. Nyugodjon békében! 2017 Február 25.-én, szombaton d.e. 11 órakor lesz a gyászmiséje a mi templomunkban.

- Február 12. -én, vasárnapon, Zsófia nővér ismét tart katechetikai előadást/oktatást a Szent István templomban. Ebéd után a gyerekeknek és szülőknek lesz egy félórás előadás. Azt követően pedig a felnőtt csoportnak a templomban tart előadást.

Továbbá március 12.-án, április 23.-án, és május 21.-én fog Farkas Zsófia nővér hit oktatást tartani a Szent István templomnál.

- Ne felejtsük el hogy március 12.-én nyári időszámításra (daylight saving time) kell átállítani az órákat (egy órával előre kell állítani az órákat)

- Vasárnap március 19.- én lesz a már hagyományossá vált tavaszi Los Angeles marathón futó sportverseny, tehát ezt vegyük számításba ami a forgalmat illeti.

Betegeink;

- Rácz Károly Szabó István
- Bános Magdi Vodnáné Turi Ildikó
- Mohos Piroska Iván Teri
- Kovács Ibolya Szuromi Anzelm atya
- Balogh Hatharina Dr. Aaron Kheriaty

Halottaink;

- Lantos Rezső Szuromi Carin
- Szik Antal Dúk Anna
- Mayer Ferenc Téglás Imre
- Samay Attila Izabel Piczek
- Simko Terézia Nagy Lajosné Erzsébet
- Szopkó Elenóra Tóth Csaba
- Sándor Valéria Zima Floriánné
- Samay Ildikó Shirley Snyder

(Mt4,12-17) Urunk életének főbb vonatkozásaiból semmi sem maradt említés nélkül a jövendölésekben. Betlehemben kellett születnie és Egyiptomba menekülnie. Názáretinek, vagyis ottani lakosnak kellett őt hívják. A mai első olvasmány Izajástól jövendölés arról, mennyire fontos lesz Galilea Urunk szereplésében. „Zebulun és Naftali földje ... a nép, mely sötétségben ült, nagy világosságot látott.” „ megdicsőítette a tenger menti utat a Jordántól nyugatra, a pogányok területét.” Apostolainak Jézus csakis galileaiakat választott. Miután Kersztelő Jánost elfogták, Urunk a Galileai tenger melletti Kafarnaumot tette működésének központjává. Krisztus itt kezdte el hirdetni az evangéliumot. Itt gyógyította meg a béna férfit, akit a háztetőről engedtek alá egy ágyon. Itt történt, hogy két vaknak visszaadta a látását, és meggyógyított egy ördög által megszállott néma férfit. Itt gyógyította meg a százados gutaütött szolgáját. Itt hozott gyógyulást az ő ruhája szegélyét megérintő asszonynak. Itt támasztotta fel halottaiból Jairus leányát. Végezetül Urunk elítélte Kafarnaumot azért, hogy annyi csoda láttán sem tartott bűnbánatot, zsákba öltözve és hamuval meghintve. Ő valóban világosságot árasztott a szomorúság völgyének lakói számára!

Életünk bizonyos eseményei a mi jövőnket, az örök sorsunkat is előre vetíthetik. Az örök romlás egyik útja a halálos bűnben való kitartás éveken át. Nem csoda, hogy az Anyaszentegyház előírja, hogy évente legalább

egyszer, a húsvéti időben meggyónjuk a felgyült halálos bűneinket. Életünk biztató előjeleit az előre elrendelés jeleinek hívjuk. Egyik ilyen jel a rendszeresen kegyelmi állapotban való élés. Ezen túl egy másik biztató jel, ha hajlamosak vagyunk a közösségünk javát a saját egyéni javunk fölé helyezni. Ez könnyebben elérhető, ha a közösségünk inkább a családjunkhoz hasonlít, mint valami személytelen intézményhez. Összetartozunk a nemzettársainkkal a származásunk alapján. Összetartozunk a felebarátainkkal a közös emberi mivoltunk alapján. A hitünk még ezen túl is sarkall az egységre. Lyoni Szt. Iréneus Kr. u. 140 előtt írta: „Noha az egyház az egész világon szétszóródott, ... miután a hitet elsajátította az apostoloktól és azok tanítványaitól ... gondosan őrzi ezt a tanítást és hitet, mintha mindaz egyazon házban lakoznék, és hasonlóképpen hisz, mintha egyetlen lélek és szív lenne, és hirdeti, tanítja és tovább adja ezt a hitet egyöntetű szóval, mintha csupán egy száj mondaná.” (CCC173)

„Ugyanis – bár a nyelvek különböznek a világon – a hagyomány tartalma egy és ugyanaz. A német egyházaközségeknél nincs más hite vagy hagyománya, mint a spanyoloknak, a keltáknak vagy a keleti egyházaknak, az egyiptomiaknak, a líbiaiaknak...” (CCC174) Isten minden igaz gyermekének egyszersmind az emberiség gyermekének kell lennie, mivel mindannyian – noha sokféle törzsből és nyelvezettel gyűltünk össze – mégis egyek vagyunk, valóságosan vagy lehetségesen, egyetlen testben, egyetlen egyházban. Hogy megtanuljunk, milyenek kell lennie a közjó iránti elkötelezettségünknek, nézzünk Urunkra és megváltónkra, Jézus Krisztusra. Ő soha nem a saját érdekeit nézte. Bár nem volt belőle haszna, magára vette az emberi természetünket, majd a kedvünkért átadta azt keresztre feszítésre. Megüzenhette volna a prófétákkal, mit kell tennünk. Ám ki merészelt volna közlünk mindazt megtenni? Az igazság az, hogy nem is hittük volna el, hogy az lehetséges, ha Ő nem bizonyította volna a szavát tettekkel is. Mi is akkor tudjuk az evangéliumot a legjobban átadni az embertársainknak, ha a szavunkat ahhoz illő tettekkel támogatjuk. Ámen!

English / 2017 Sunday 03A

(Mt4:12-17) None of the principal aspects of Our Lord's life was brushed over in prophecy. He was to be born in Bethlehem and flee to Egypt. He was to be known as a Nazarene – an inhabitant of Nazareth. Today's first reading from the prophet Isaiah foretold how prominently Galilee would figure in His ministry. "Zebulon & Naphtali.. people who walked in darkness have seen a great light." "He has glorified the seaward road, the land west of the Jordan, the District of the Gentiles." For His apostles, Jesus chose none but Galileans. After John's arrest, Our Lord made Capernaum by the Sea of Galilee His base of operations. It was there that Christ first began to proclaim the gospel. There it was that He healed the paralytic man who was let down through the roof upon a bed. There, He restored sight to two blind men and healed the dumb man possessed by a devil. There, He cured the palsied servant of the centurion. There, He healed the woman who touched the hem of his garment. There, He raised Jairus' daughter from the dead. In the end, Capernaum was condemned by Our Lord for having seen so many miracles without repenting in sackcloth & ashes. Truly a light had shone among those dwelling in the valley of gloom!

Some events in our own life can also foreshadow our future – our eternal destiny. One sign of eternal ruin is living habitually – year after year – in a state of mortal sin. No wonder Holy Mother Church requires us to confess any mortal sins we may have committed at least once a year during Eastertide. Positive portents in our life are called signs of predestination. One such sign is living habitually in the state of grace. Beyond that, our tendency to put the common good of the community ahead of our own particular good is another positive indicator. This comes easier when the group we belong to seems more like a family to us than some impersonal institution. We're one with our fellow nationals because of our ethnic identity. We are one with our fellowman because of our shared humanity. Yet, faith provides us with an even greater motive for unity. St. Irenaeus of Lyons, writing before 140 AD, said that, "The Church, though scattered throughout the whole world... having received the faith from the apostles and their disciples... guards [this preaching and faith] with care, as dwelling in but a single house, and similarly believes as if having but one soul and a single heart, and preaches, teaches, and hands on this faith with a unanimous voice, as if possessing only one mouth." (CCC173)

"For though languages differ throughout the world, the content of the Tradition is one and the same. The Churches established in Germany have no other faith or Tradition, nor do those of the Iberians, nor those of the Celts, nor those of the East, of Egypt, of Libya..." (CCC174) Every true child of God should also be a child of humanity since all of us – gathered from many tribes & tongues – are united nonetheless, whether actually or potentially, in one Body, one Church. If we would learn what true devotion to the common good is, we should look to our Lord & Savior, Jesus Christ. He never once considered His own good. Although He had nothing to gain, He took upon Himself our lowly nature then delivered it over to crucifixion for our sake. Through the prophets, He could have told us what to do. But who among us would have dared to do it? The truth is, we wouldn't even have believed it possible had He not taught us in deeds that backed up His words. We in turn will best instruct our fellow man in the Good News when our words are also backed up by like deeds. Amen!